

Sygn. akt I UK 228/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania M. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 listopada 2014 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego organu rentowego na rzecz
ubezpieczonego M. K. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014 r. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych Oddziału w P. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 stycznia
2013 r., zmieniającego decyzję organu rentowego z dnia 30 marca 2012 r.,
odmawiającą ubezpieczonemu M. K. prawa do emerytury w obniżonym wieku, i
przyznającą ubezpieczonemu prawo do tego świadczenia od dnia 1 stycznia
2012 r. oraz zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 120 zł
tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny uznał orzeczenie Sądu Okręgowego za trafne i odpowiadające prawu, ponieważ ubezpieczony spełnił wszystkie warunki wymienione w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U z 2013 r. poz. 1444 ze zm.) do przyznania emerytury, w tym wykazał kwestionowaną przez organ rentowy przesłankę osiągnięcia okresu składkowego i nieskładkowego w wymaganym rozmiarze 25 lat. Zgromadzony materiał dowody pozwalał bowiem doliczyć do niekwestionowanego przez organ rentowy ogólnego stażu pracy ubezpieczonego: „(1) okres zatrudnienia w Okręgowym Zakładzie Transportu i Maszyn Drogowych w P. - od 1 października 1976 roku do 3 listopada 1976 roku, (2) dzień nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy tj. 1 marca 1976 roku, (3) okres urlopu wypoczynkowego - od dnia 18 lutego 1982 roku do dnia 31 marca 1982 roku, (4) okres pracy w gospodarstwie rolnym liczony począwszy od dnia 14 maja 1978 roku”, co skutkowało „osiągnięciem okresu składkowego i nieskładkowego w wymaganym przepisami wymiarze dokładnie 25 lat”.

W skardze kasacyjnej organ rentowy zaskarżył wyrok w całości, zarzucając naruszenie: 1/ art. 184 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 27 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez niewłaściwe zastosowanie i przyznanie odwołującemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, podczas gdy nie spełnił on jednego z warunków nabycia prawa do tego świadczenia, tj. nie wykazał co najmniej 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Zdaniem skarżącego, skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ z materiału dowodowego, w tym z „Karty przebiegu zatrudnienia” oraz z pisma procesowego skarżącego z dnia 17 grudnia 2013 r. wynika, że nawet przy zaliczeniu spornych okresów składkowych i nieskładkowych do ogólnego stażu ubezpieczeniowego ubezpieczony nie legitymuje się 25-letnim okresem składkowym i nieskładkowym, gdyż udowodnił on jedynie 24 lata 11 miesięcy i 28 dni. W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i oddalenie odwołania ubezpieczonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę ubezpieczony wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej, ewentualnie o jej oddalenie i orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, która została oparta jedynie na podstawach i zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego, nie nadawała się do przyjęcia jej do rozpoznania. Z braku proceduralnych zarzutów kasacyjnych miarodajne i wiążące było ustalenie faktyczne Sądu Apelacyjnego, który ustalił, że ubezpieczony legitymuje się okresami składkowymi i nieskładkowymi „w wymaganym przepisami wymiarze dokładnie 25 lat”. Wbrew twierdzeniom skarżącego organu rentowego, Sąd drugiej instancji zaliczył ubezpieczonemu dodatkowo tylko jeden dzień okresu ubezpieczenia, tj. 14 maja 1978 r., uznając, że przypadająca w tej dacie „niedziela nie przeczy możliwości bezpośredniego przejścia ubezpieczonego do pracy w gospodarstwie rolnym”. Natomiast z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie da się wywieść ani uzasadnić zarzutu, jakoby Sąd Apelacyjny „zdublował” okres 8 dni pracy w gospodarstwie rolnym rodziców ubezpieczonego.

Ponadto, wprowadzie ze wskazania Sądu drugiej instancji o okresie zatrudnienia ubezpieczonego w O. w P. trwającym tylko do 3 listopada 1976 r. mogłoby wynikać ustalenie takiej końcowej daty tego okresu ubezpieczenia, ale taka sygnalizacja pozostaje w sprzeczności z danymi zawartymi w treści świadectwa pracy wystawionego ubezpieczonemu 5 listopada 1976 r. (w aktach ustalających kapitał początkowy), które dokumentuje to zatrudnienie do 6 listopada 1976 r. Taki okres zaliczył ubezpieczonemu Sąd pierwszej instancji, uznając zatrudnienie od 1 stycznia do 6 listopada 1976 r. za udowodnione „w sposób nie budzący żadnych wątpliwości treścią właściwego świadectwa pracy”, co nie podważa, ale potwierdza wyliczenie przez Sąd Apelacyjny łącznych okresów ubezpieczenia „w wymaganym przepisami wymiarze dokładnie 25 lat”. W tym zakresie zarzut skarżącego nie podlegał weryfikacji w postępowaniu kasacyjnym ze względu na brak adekwatnych proceduralnych zarzutów kasacyjnych, których w skardze kasacyjnej zabrakło, co proceduralnie wykluczało ponowne sprawdzenie

tej kontestowanej okoliczności faktycznej w postępowaniu kasacyjnym. W konsekwencji wadliwie skonstruowana skarga kasacyjna nie była oczywiście uzasadniona, ponieważ nie pozwalała zweryfikować od razu, bez wnikania w szczegóły sprawy długości wymaganych okresów ubezpieczenia „w wymiarze dokładnie 25 lat”, które mogłyby być przedmiotem ponownego sprawdzenia tylko w razie postawienia adekwatnych proceduralnych zarzutów kasacyjnych, które mogłyby potwierdzić zarzut skarżącego, że ubezpieczonemu zabrakło 3 dni do wymaganych okresów ubezpieczenia, skoro Sąd drugiej instancji wiążąco ustalił (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) takie okresy „w wymaganym przepisami wymiarze dokładnie 25 lat”.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c.